

[Bernhard Baunsgaard]

dre i den vægt, hvormed grundværdierne går ind. Må jeg stille ministeren et konkret spørgsmål; det skal nok besvares gennem udvalgsarbejdet. Nu er rentebyrden for kommunerne sat til 5 pct. af beskatningsgrundlaget. Er det mon det helt rigtige? Ville det ikke være rimeligere at tage nogle af de 62-63 mill. kr., som ministeren har til at dele ud af til særligt trængende kommuner, og flytte dem over til uddeling efter visse principper. Det kan man jo gøre ved at bruge 4 pct. eller 3 pct. af beskatningsgrundlaget, når det gælder rentebyrden. Jeg vil godt have oplysning om det gennem udvalget.

Honoré (KrF):

På mine spørgsmål til indenrigsministeren om disse forslags familiepolitiske følger svarede han, at der ikke ligger nogen hensigt om at ændre familiemønstret i Danmark. Det tror jeg heller ikke der gør fra indenrigsministerens side. Det, jeg er mere interesseret i, er, om der som konsekvens af dette forslag, uden at det egentlig var hensigten, kan ligge en svækkelse af ægteskab og kernefamilie. Jeg nærer frygt for, at det vil forstærke en ægteskabs- og familienedbrydende tendens. Uimodsagt er det vel også af indenrigsministeren, at rent faktisk betyder introduktionen af disse kriterier, at de kommuner, der overvejende er stærkt præget af kernefamilier og ægteskab, kommer til at betale til kommuner; hvor man i højere grad eksperimenterer med samlivsformerne, og det vil faktisk sige, at den af kernefamilier prægede del af Danmark kommer til at betale til den del af Danmark, der er i gang med at opløse kernefamilierne. Det synes jeg må være en interessant konstatering af dette forslags følger. Jeg håber, vi kan få belyst, om der, som CDs ordfører var inde på, ligger en selvforstærkende virkning i dette, en utilsigtet virkning ganske vist, men dog en reel virkning i form af en svækkelse af kernefamilien.

Så vil jeg sige til venstres ordfører, at idet man skærper udligningen, som det her foreslås, inden for hovedstadsområdet, reducerer man den masse af midler, som de kommuner, der nu må aflevere til Københavns kommune, til Ishøj og til Albertslund, har at råde over. Derved mener jeg, at der sker en alvorlig indskrænkning i disse kommuneres økonomiske dispositionsmuligheder. Selvfølgelig

er der nogle kommuner, der nu får nogle flere penge foræret af andre kommuner, som de kan råde over, og det øger deres dispositionsfrihed. Men for de kommuner, der skal betale gildet, reduceres den økonomiske dispositionsfrihed og de midler, som de har at disponere over. Det må være uimodsigeligt.

Flygaard (DR):

For det første vil jeg gerne sige, at uanset ministerens bemærkninger om, hvad der kan drages med ind her omkring fradragsretten for kommunale ejendomsskatter, vil jeg da håbe, at vi gennem spørgsmål i udvalget kan få foretaget nogle konsekvensberegninger, så man kan se, hvad alternativet er. Jeg ville da også gerne, om man kunne få foretaget nogle beregninger, der viser, hvad beskatningsgrundlaget vil blive, hvis det var således, at man ikke havde foretaget nogen ændringer. Det må man næsten gå ud fra at regeringen må ligge inde med.

Så vil jeg gerne sige til venstres ordfører, hr. Fogh Rasmussen, at det er da nok muligt, at venstre ikke ønsker en forhøjelse af grundskyldpromillen, men det afgørende er vel, hvad de realøkonomiske forhold ude i de pågældende kommuner må tilsige; og her fornemmer jeg da den opfattelse – skal vi sige i begge sider af salen – i dette spørgsmål, at konsekvensen nok i de fleste tilfælde vil blive, at den kommunale grundskyldpromille vil blive forøget. Men hvis det indirekte er en erkendelse fra venstres side af, at anderledes kan det ikke være, kan man selvfølgelig hilse det med en vis tilfredshed.

Endelig vil jeg gerne gøre den bemærkning til venstres ordfører, som jeg synes var ved at blande nogle ting sammen omkring den kommunale enhedsskat, at efter vores opfattelse skal man klart dele denne problemstilling op i to hoveddele. Den ene del går simpelt hen på, at der er en række udgifter, i forbindelse med hvilke kommunen i realiteten ikke har skyggen af en selvstændig dispositionsfrihed, og det er på det område, vi i hvert fald godt kunne tænke os det, man ville kalde en kommunal enhedsskat, selv om der vel kun blev den kommunale indsats tilbage i form af navnet »den kommunale enhedsskat«, på samme måde som man i sin tid havde en fælleskommunal udligningsfond. Men jeg er da helt enig med venstres